Aventurile submarinului DOX

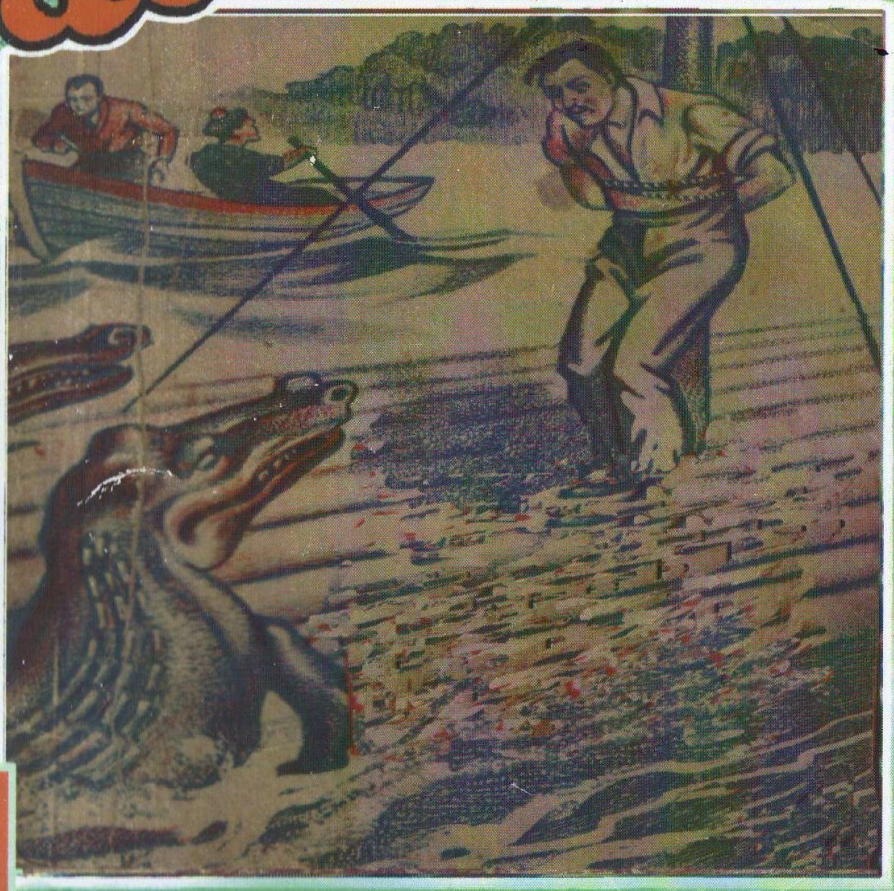

SERIE NOUĂ

105

Piraţii Gangelui

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”.

De H. WARREN.

Nr. 105.

PIRAŢII GANGELUI.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O DESCOPERIRE GROZAVĂ.

— ZĂU NU ŞTIU, dragă Rindow, cum să ne urmăm călătoria. Aş fi vrut să călătoresc cu fiul meu înăuntrul ţării, dar pe de altă parte nu trebuie să mă arăt pe aici prin apropierea coastelor, deoarece fotografia mea e cunoscută mai pretutindeni. Mai adânc, în inima ţării, nu prea am ce mă teme din acest punct de vedere, căci oamenii de pe acolo nu se prea sinchisesc de ceea ce se întâmplă pe întinsul apelor. Cel mai bun lucru ar fi să aşteptăm un vapor care o ia în susul Gangelui.

Căpitanul şedea în cabina să şi se sfătuia cu primul său ofiţer asupra drumului de urmat spre a putea călători mai departe fără să bată la ochi. Din păcate submarinul său nu putea merge în susul Gangelui, deoarece n-avea putinţa să se afunde în fluviu.

— Singura cale e aceea pe care ai propus-o, domnule căpitan – răspunse Rindow. Voi opri submarinul în faţa îmbucăturii principale a Gangelui şi voi aştepta până se va ivi un vas care merge în susul apei. Vom izbuti, cred, să cădem la o înţelegere cu oamenii, căci cu bani şi vorbă bună se poate face orice.

— Ai dreptate, dragă Rindow, aşa vom face. Lucrurile ni le-am şi împachetat, astfel că putem părăsi submarinul în orice clipă. Mai plăcut mi-ar fi să ne putem urma călătoria pe un vas mic de tot. Unde ne vom întâlni mai târziu îţi voi spune, după ce voi fi luat înţelegere cu doctorul Bertram, care ţine neapărat să ne însoţească în această călătorie. Cunoşti prea bine patima lui de colecţionar şi i-ar veni greu să lase să-i scape prilejul acesta de a putea străbate India, ţara minunilor. Aşadar, până una-alta suntem înţeleşi: rămâi aici în faţa îmbucăturii principale a Gangelui şi aştepţi un vas care merge în susul fluviului. În vremea asta va trebui să ne alungăm plictiseala cum se va putea mai bine, căci se prea poate să fim nevoiţi a aştepta cam multişor până să vină un vapor.

Submarinul, deşi la suprafaţă, stătea ascuns de stânci în apropiere de îmbucătura principală a Gangelui. Când Farrow şi Rindow se iviră iarăşi pe punte, văzură pe marinari că se zbenguiau în apă pe lângă vasul lor. George şi Petre se întovărăşiseră şi ei cu ceilalţi. Tânărul înotase până la stânci urmat de uriaş, care nici de data asta nu vroia să-şi părăsească odorul.

Ajungând la stânci, George se căţără îndată pe ele. Deoarece locul acesta era foarte singuratec, ţinea să privească ţinutul înconjurător din vârful celei mai înalte stânci, în nădejdea că va

descoperi ceva interesant.

Petre fu îndată lângă stăpânul său, sus pe stâncă. De acolo puteau cuprinde cu privirea o parte a uscatului, dar nu descoperiră nici un sălaş omenesc şi George era gata să coboare, când Petre îl trase înapoi şi arătă cu mâna spre un braţ de apă din faţa lor.

— Poţi recunoaşte d-ta obiectul care se află colo în apă, domnule George? Cred că s-a prins de ţărm şi nu mai poate pluti înainte.

Tânărul privi în direcţia arătată şi zări îndată obiectul cu pricina.

— Trebuie să fie stârvul unui animal care s-a înecat, Petre. Trupul zace pe jumătate în apă. Păcat că n-avem ocheanele la noi.

Uriaşul, care avea ochi foarte buni, zise după câtva timp:

— Eu cred că e un trup omenesc, dar s-ar putea să mă şi înşel.

— Se poate să ai dreptate, Petre.

— Hai înapoi la submarin să ne îmbrăcăm, apoi pornim cu o barcă într-acolo.

Uriaşul primi imediat. Se dădură jos de pe stâncă şi începură să înoate spre submarin. Ajunseră repede şi George ceru îndată câtorva marinari să monteze o bărcuţă de aluminiu.

— Încotro, George? întrebă căpitanul, care se mai afla încă pe punte.

— În braţul de apă de colo am zărit ceva pe care am dori să-l cercetăm mai de aproape, răspunse tânărul. Petre crede că ar fi un om.

— Poate o fi cadavrul vreunui indian, îşi dădu cu părerea Farrow. Bine, duceţi-vă şi vedeţi ce e cu descoperirea voastră, George se şi îmbrăcase şi se urcă în bărcuţa pe care Petre o îndreptă spre braţul de apă. Ajunseră în curând acolo şi tânărul strigă:

— Petre, ba e chiar un om, un alb, după cum arată mâna care se vede de aici. Capul e sub apă, iar trupul pe uscat.

Petre se întoarse şi privi şi el trupul. Cu o cange şi o curea încercară să scoată din apă capul mortului – dar făcură deodată descoperirea grozavă că… lipsea capul.

— Treaba asta or fi făcut-o crocodilii, domnule George, zise Uriaşul. Cu siguranţă că mortul a plutit în josul Gangelui şi a fost mânat în braţul acesta.

— Nu cred să fi fost aşa, Petre. Ia priveşte şi tu, capul pare să fi fost retezat cu un instrument tăios. Pe de altă parte, după părerea mea cadavrul zace în apă numai de vreo douăzeci şi patru de

ceasuri. Să încercăm să tragem trupul pe uscat şi doctorul Bertram îl va examina cu amănunţime. Poate găsim şi în buzunarele cadavrului ceva care să ne lămurească asupra lui.

Fără prea multă greutate cei doi camarazi izbutiră să tragă trupul pe uscat. Decapitat cum era făcea o impresie grozavă şi George se simţi străbătut de fiori.

— Să plecăm îndărăt şi să-i aducem pe tata şi pe doctorul Bertram, Petre. Aici e vorba de o crimă, pe care trebuie s-o lămurim.

Străbătură în tăcere drumul înapoi până la submarin.

Căpitanul se arătă îndată foarte interesat, aflând despre descoperirea cadavrului. Puse să se monteze o barcă de aluminiu mai mare şi se urcă într-însa împreună cu doctorul Bertram, Rindow şi Kard, acesta din urmă ca vâslaş. George şi Petre porniseră înainte cu bărcuţa lor, aşteptându-şi camarazii la locul cu pricina.

După ce doctorul examină cadavrul, zise:

— Capul a fost despărţit de trup cu o sabie. Omul acesta sau a fost executat, sau – ceea ce nu-mi vine să cred – e o crimă la mijloc.

— Şi de ce nu crezi că a fost executat dragă doctore? întrebă căpitanul.

— Pentru că atunci cadavrul n-ar fi fost aruncat în apă. Hai să-i scotocim buzunarele, poate găsim ceva la el care să ne lămurească.

George şi Petre începură să caute prin buzunarele mortului, dar nu găsiră decât un inel de argint, care avea în partea de sus o placă mică, la fel cum au inelele-sigilii. Pe această placă era gravat un crocodil.

Doctorul privi îngândurat inelul şi în cele din urmă zise, înălţând din umeri:

— Zău că nu ştiu ce să însemneze inelul acesta!

— Poate e un semn de recunoaştere, draga doctore, îşi dădu cu părerea George. Sau are vreo legătură cu… uciderea omului.

— Tot ce se poate, dar… n-avem de unde şti, mortul a zăcut în apă numai vreo şase ceasuri, astfel că a fost ucis de curând.

— Atunci făptuitorii trebuie să fie pe aproape, zise tânărul, cu înfrigurare. N-ar fi bine să pornim cercetări, tată?

— Tocmai la asta mă gândesc, dragă George. Sunt şi eu de părere că aici e vorba de o crimă misterioasă, pe care trebuie s-o lămurim. Să-l dezbrace Petre, poate găsim vreun semn care să ne ajute să-i stabilim identitatea.

Uriaşul se apucă imediat de treabă şi când fu gata, toţi văzură

că nenorocitul decapitat trebuie să fi îndurat chinuri grozave. Dungi de sânge pe spate arătau că fusese biciuit.

— E limpede! exclamă doctorul Bertram. Omul a fost ucis, după ce a fost torturat înainte – poate că vroiau să-i smulgă vreo taină.

— Vom încerca să punem mâna pe făptaşi, zise căpitanul, grav. Ticăloşi care se dedau la astfel de crime trebuiesc distruşi. Dar ce e, George? Ai mai găsit ceva?

Tânărul cercetase cizmele mortului şi scosese tălpile de plută dinăuntru. De sub una din ele scoase la iveală o foaie de hârtie acoperită cu desene ciudate.

— Ah, o schiţă! exclamă doctorul. Ia staţi, mi se pare că eu cunosc acest desen. Nu e schiţa deltei Gangelui? Trebuie doar s-o cunoşti şi d-ta, dragă Rindow?

Primul ofiţer cercetă hârtia apoi zise:

— Se pare că e într-adevăr o parte din delta Gangelui, domnule doctor. Din păcate nu e scris nici un nume, dar putem compara schiţa cu hărţile noastre.

Căpitanul, luând şi el documentul în cercetare, întări bănuiala doctorului Bertram. Vârî hârtia în buzunar şi rugă pe medic să cerceteze cadavrul, poate găseşte vreun semn.

— Aici la subţioara stângă e unul, tată, zise George. Are forma unui unghi.

— Poate că ar recunoaşte cineva mortul după asta – îşi dădu cu părerea căpitanul. Să-l îngropăm aici şi să ne înapoiem pe submarin. După masă vom chibzui ce e de făcut.

Petre şi Kard începură să sape o groapă sub copaci, mortul fu băgat înăuntru şi căpitanul rosti o scurtă rugăciune. Ţărâna fu îngrămădită deasupra şi toţi se înapoiară apoi la submarin.

Îndată ce ajunseră, căpitanul, doctorul, Rindow şi George studiară împreună harta deltei Gangelui şi o asemuiră cu schiţa găsită.

— Se potriveşte, într-adevăr, domnilor, zise Farrow, după câtva timp. Necunoscutul pe care l-am îngropat a însemnat aici un loc aflat lângă unul din braţele principale, în apropierea braţului lăuntric unde am găsit cadavrul. Putem ajunge la locul acela în două sau trei ceasuri, dacă mergem cu bărcile noastre în susul acestui braţ.

— Avem cel puţin un punct de sprijin! exclamă doctorul Bertram. Ai vreo bănuială de ce a fost ucis omul acesta, domnule căpitan?

— Deh, ştiu şi eu! Poate că avem de-a face cu piraţi care n-au căpătat preţul de răscumpărare şi de aceea au ucis pe nenorocit, îşi dădu cu părerea George.

— La gurile Gangelui nu se aţin piraţi, dragă George, răspunse căpitanul.

— Dacă ni s-ar. Fi arătat un alt loc pe hartă, s-ar fi putut să ai dreptate.

— Totuşi şi aşa e cu putinţă, domnule căpitan, zise Rindow. Trebuie să te gândeşti şi d-ta că piraţii îşi aleg câmpul de activitate acolo unde e rost de câştig mai uşor şi ăsta e cazul în locurile cu circulaţie mare.

— În sfârşit, vom vedea. Plundow va prelua comanda, căci de sigur că vrei şi d-ta, să mergi cu noi, dragă Rindow?

— Fireşte, domnule căpitan.

— Bine, atunci pornim îndată după masă.

George ardea de nerăbdare la gândul noii aventuri. Abia sfârşiră masa, că şi părăsi submarinul, împreună cu Petre. Fiecare din ei luase – conform dispoziţiei căpitanului – câte două grenade de mână şi cei doi vroiau să pornească imediat, dar Farrow îi preveni, amintindu-le de ultima aventură când George o luase înainte şi căzuse în mâinile duşmanilor.

Totuşi, George izbuti s-o ia cu vreo sută de metri înaintea celeilalte bărci. Curând ajunseră el şi cu Petre – la intrarea braţului de apă şi, deoarece acesta făcea multe cotituri, dispărură curând din raza vederii celor din barca doua.

Tocmai trecuseră iar de o cotitură, când George făcu de-odată un semn lui Petre să înceteze cu vâslitul. Fără să rostească o vorbă, arătă cu mâna spre mal, unde se prăjeau la soare câţiva crocodili mari.

— Numai de n-am veni în atingere mai apropiată cu ei! zise George, după câtva timp. Dacă ne văd, cu siguranţă că ne vor împiedeca să ne urmăm drumul.

— Nu pricep cum a putut trece pe aici trupul mortului, spuse Uriaşul. Crocodilii l-ar fi sfâşiat doar cu siguranţă.

— Nici eu nu pricep, Petre. E cu neputinţă ca mortul să fi plutit pe aici fără să fi fost văzut de crocodili.

— Atunci ne aflăm poate pe o urmă greşită, domnule George. Mortul nici n-o fi trecut pe aici.

Tânărul chibzuia tocmai cu înfrigurare, când Petre, care tot întorcea capul, scoase de-odată o exclamaţie de mirare. George privi şi el şi văzu că de după cea mai apropiată cotitură a braţului de apă venea o plută de bambus şi pe ea se afla legat de catarg un om, care încerca zadarnic să se libereze. Crocodilii de pe mal băgară de seamă şi porniră să ajungă pluta.

— Repede, Petre, trebuie să încercăm să-l salvăm pe nenorocit! ţipă George.

Uriaşul şi pusese mâna pe vâsle. Dar cu toate străduinţele sale şi cu toate că barca zbura aproape deasupra apei, George văzu că crocodilii vor ajunge la plută înaintea lui. Trase repede pistolul, pentru a încerca cel puţin să gonească târâtoarele şi când văzu că una din ele pusese piciorul pe plută, ţinti în ochiul ei şi trase de două ori.

Dihania dispăru îndată în apă, pe când ceilalţi trei crocodili se năpustiră asupra camaradului rănit şi începură să-l sfâşie. O luptă crâncenă se iscă în apă. George şi Petre erau în primejdie să se răstoarne cu barca, dar Uriaşul se pricepu să salveze situaţia, îndepărtându-se de locul luptei.

— Petre, repede spre plută, eu o ţin din partea asta, ca să nu se răstoarne din pricina greutăţii! strigă George. Trebuie să te grăbeşti însă, căci dacă crocodilii se înapoiază, nu putem face altceva decât să tragem iar asupra lor. Petre se săltă pe plută, pe care George o ţinea bine cu mâinile dintr-o parte, ca să nu fie apăsată sub apă. Uriaşul fu îndată lângă cel legat şi-i tăia funiile la repezeală. Omul îi căzu în braţe. Petre auzi un geamăt nedesluşit, îl sprijini repede pe nenorocit şi-l duse la barcă, unde fu luat în primire de George. Bărcuţa de aluminiu porni apoi ca o săgeată înapoi şi când ajunseră la prima cotitură, văzură venind în goană cealaltă barcă, în care se afla căpitanul.

Acesta auzise împuşcăturile şi-i credea în primejdie pe George şi pe Petre. Văzându-l pe fiul său teafăr şi vesel, Farrow răsuflă uşurat.

După scurt timp cele două bărci erau alături.

George povesti pe scurt ce li se întâmplase. Doctorul Bertram începu să-l examineze pe leşinat, în vreme ce George, Petre şi Kard îşi îndreptau luarea aminte asupra apei, ca să observe la timp un nou atac al crocodililor.

— Omul acesta trebuie să fi îndurat grozav de mult, spuse medicul, după ce sfârşi cu examinarea. În fundul gurii avea un căluş, aşa încât abia putea să respire. Şi dânsul are pe spate dungi lăsate de bici. Trebuie să-l ducem imediat pe submarin, ca să-l pot examina mai bine şi să-l tratez.

— Atunci trebuie să întrerupem deocamdată cercetările, fu de părere căpitanul.

— Tată, mai nimerit ar fi ca doctorul cu Kard să se înapoieze la submarin cu barca mea, zise George, căruia nu-i surâdea de fel o întrerupere a cercetărilor. Bărcuţa duce trei persoane şi când nenorocitului îi va fi mai bine, doctorul ne va putea ajunge.

— Ai dreptate, George, răspunse căpitanul.

Deoarece şi Bertram încuviinţa, schimbară locurile şi după

câteva minute cele două bărci se despărţiră. În vreme ce doctorul cu bolnavul se îndrepta spre submarin în barca vâslită de Kard, barca cea mare, condusă de Petre pornea spre locul unde erau crocodilii.

II.
PUSTNICUL.

REPTIELE SE AFLAU IARAŞI PE MAL şi se prăjeau la soare. Erau cinci şi barca trebuia să treacă numai la cinci metri de ele. Petre vâsli însă atât de încet, încât dihăniile, care stăteau tolănite cu ochii închişi, abia de băgară de seamă ceva.

Dar tocmai pe când treceau pe dinaintea lor, ele se mişcară; se întoarseră fulgerător şi se aruncară în apă, pentru ca să înoate spre barcă.

Petre îşi încordă atunci toate puterile şi barca ţâşni ca o săgeată prin apă. Dar şi crocodilii nu se lăsară mai prejos şi ar fi ajuns cu siguranţă bărcuţa, dacă cei doi camarazi n-ar fi pus mâna pe pistoale. Câteva împuşcături şi doua dihănii se lăsară la fund, unde celelalte le sfâşiară imediat. Asta îi dădu răgaz lui Petre s-a ducă barca în siguranţă şi îndată dispărură pe după un cot al apei.

Primejdia nu era înlăturată însă, căci la mică depărtare se iviră iarăşi câteva târâtoare. Din nou fură nevoiţi camarazii să se folosească de pistoale ca să-şi croiască drum.

— Dacă lucrurile urmează tot aşa, atunci nu ajungem departe, zise Rindow – căci mai avem de străbătut un drum de peste un ceas.

— Crocodili s-ar mai ivi, fără doar şi poate, răspunse căpitanul, dar nădăjduiesc ca braţul de apă va deveni mai larg în cele din urmă.

— Se pare că nu vom mai întâlni crocodili, zise Rindow, când trecură de al doilea cot şi dihăniile nu se mai arătară.

— Braţul se lărgeşte întrucâtva şi dacă vom vâsli voiniceşte, într-un ceas facem drumul.

George luase a doua pereche de lopeţi şi-i ajută uriaşului, aşa că bărcuţa zbura, nu alta.

În cele din urmă camarazii văzură înaintea lor unul din braţele principale. Malurile nu mai erau aici acoperite de bambuşi, în schimb era jungla deasă, astfel că nici un om n-ar fi cutezat să pătrundă într-însa.

După schiţa găsită, Petre trebuia să vâslească barca în braţul principal, spre stânga, unde la oarecare depărtare se afla locul

însemnat de mort. Acest braţ de îmbucătură era destul de larg şi umblau pe dânsul vaporaşe. Tocmai când intrau în el văzură o goeletă[1] mică, al cărei echipaj era format aproape numai din chinezi.

Căpitanul şi George priviră prin ocheane, dar oamenii de pe vas păreau să nici nu se sinchisească de bărcuţă şi poate că nici n-o băgaseră în seamă, căci se şi îndepărtaseră.

Petre vâsli mai departe. Toţi ţineau sub ochi malul stâng, nu descoperiră însă nimic, dar deodată George zări un afluent mic în braţul acesta principal.

Arătă într-acolo fără să rostească o vorbă şi nici ceilalţi nu cutezară să vorbească, deoarece presupuneau că se află pe acolo iscoade. Da, acesta putea fi locul însemnat pe schiţă. Căpitanul făcu un semn lui Petre să intre cu barca în acest braţ, lăturalnic, ceea ce Uriaşul făcu, vâslind cât mai încet cu putinţă.

Deoarece afluentul era la numai vreo şase metri, putură vedea bine malurile. Acestea erau şi ele acoperite de bambuşi şi cu cât înaintau, cu atât păreau să devină mai deşi. Trecură de multe coturi şi de fiecare dată Petre oprea barca, spre a se încredinţa dacă nu-i pândeşte vreo primejdie.

De-odată el, opri în toiul vâslitului şi în acelaşi timp căpitanul ridică mâna în semn de prevenire. Zgomote ciudate ajunseră până la urechile camarazilor, părând că cineva repeta o melodie monotonă.

Căpitanul făcu un semn lui Petre să pornească mai departe, ceea ce Uriaşul făcu, dar la cotul următor al braţului de apă opri din nou şi îşi încordă auzul. Sunetele ciudate se auzeau mai lămurit acum. Cu băgare de seamă Petre vâsli mai departe, apoi, la un semn al căpitanului opri iarăşi, după ce trecură de cot. La oarecare depărtare de mal, în faţa lor, se afla într-un luminiş din mijlocul bambuşilor o colibă mică, înaintea căreia stătea un indian bătrân, care scotea sunetele acelea ciudate. Părea să rostească o rugăciune, căci făcea cu braţele nişte gesturi de parcă ar invoca un zeu.

Căpitanul Farrow nu vru să-l tulbure şi după câtva timp melodia ciudată încetă, iar indianul se ridică spre a merge în casă. Farrow făcu iar un semn lui Petre să vâslească şi peste câteva clipe barca trase la mal. Căpitanul sări îndată pe uscat, urmat de ceilalţi şi păşi încetişor spre coliba în care dispăruse Indianul.

Farrow începu să-l strige şi imediat se deschise uşa de bambus, iar bătrânul ieşi afară.

— E cineva aici? întrebă el pe englezeşte, deoarece şi căpitanul

[1] Vas cu doua catarge.

se folosise de această limbă.

— Nu vezi că ai oameni în faţa dumitale? zise Farrow.

Apoi păşi spre bătrân, a cărui faţă era numai zbârcituri, iar trupul îi era atât de slab, de parcă nu mâncase de multă vreme.

— Bathu nu vede nimic, el aude numai, răspunse indianul. Ştiu însă că au venit aici mulţi Albi. Îl caută ei pe Bathu? Vor dânşii ca Bathu să-i ajute?

Indianul era orb. Era de mirare totuşi, căci ochii lui aveau atâta strălucire, iar privirea îi era atât de pătrunzătoare încât se părea că străbate în adâncul sufletelor străinilor.

Indianul se aşezase iarăşi pe banca de lemn şi părea că aşteaptă un răspuns al căpitanului. Acesta se uită în juru-i, pe urmă zise:

— Da, am venit la Bathu ca să-i cerem un sfat. Căutăm un om care a dispărut. Poate Bathu să ne spună unde se află?

— Bathu poate răspunse bătrânul, spre mirarea tuturor. Sahib trebuie să mi-l descrie pe acest om şi să-mi cuprindă încheietura mâinii în aceiaşi timp.

Căpitanul se uită nedumerit la camarazi, apoi, văzând gesturile încurajatoare ale lui George şi Rindow, îl descrise pe omul găsit pe plută, în vreme ce strângea încheietura mâinii Indianului. Acesta îşi îndreptă ochii spre cer, părând a chibzui. După câteva clipe, zise cu glas slab:

— Bărbatul acela se numeşte Charles Kingshel şi se află în momentul de faţă pe un vapor. Văd un schelet subţire de vas, care este pe jumătate în apă. Un turn duce înăuntru. Acolo să afle bărbatul care e rănit.

Căpitanul dădu drumul mâinii indianului şi clătină capul, uimit. Cum putea şti omul acesta unde se află bolnavul? Era doar cu neputinţă ca el să-i fi observat. Când se reculese, întrebă mai departe:

— Poate Bathu să-mi spună şi cum se numeşte omul pe care l-am îngropat azi şi care n-avea cap?

Bătrânul răspunse:

— Dacă omul nu mai are cap, atunci era mort şi Bathu nu se poate pune în legătură cu morţii, de asta e în stare numai Budha.

Căpitanul Farrow îl întrebă apoi pe indian dacă nu cumva fusese la el în ultimul timp un ins, care să-l fi întrebat ceva.

— Da, Sahib, acum trei zile a venit încoace un bărbat şi m-a întrebat ceva, însă Bathu nu trebuie să vorbească despre asta, căci atunci Bathu îşi pierde puterea şi nu-şi mai poate lăsa spiritul să rătăcească.

— L-am găsit pe omul acesta mort; trupului îi lipsea capul

lămuri căpitanul şi acum suntem în căutarea ucigaşului.

Bătrânul căzu pe gânduri. Văzând că nu răspunde, căpitanul mai întrebă:

— Cunoaşte Bathu semnul în formă de crocodil de pe un inel?

Indianul înălţă capul, surprins şi aproape speriat puse întrebarea:

— Face parte oare Sahib din tagma aceasta? Atunci n-are ce căuta aici, căci oamenii aceştia sunt trădători cu toţii.

— Noi nu aparţinem lor, răspunse căpitanul dar nu ne-ai putea spune ce fel de tagmă e aceea?

— Sunt oameni răi care ucid pe alţii ca să câştige bani. Unul a venit odată aici, Bathu însă l-a trimis în Nirvana.

— L-ai omorât? întrebă Farrow, surprins.

— L-am omorât prin voinţa mea, răspunse indianul. Omul m-a ameninţat şi atunci a căzut mort deodată. I-am zvârlit cadavrul în fluviu, unde l-au mâncat crocodilii.

— Noi căutăm banda aceea ca s-o nimicim lămuri căpitanul. Nu ne poţi spune unde o putem găsi?

— L-au omorât ei cumva pe bărbatul care a fost la mine şi m-a cercetat? întrebă Indianul.

— Aşa presupun, dar nu-l cunosc pe omul acela.

Bătrânul căzu iar pe gânduri, apoi înălţa capul şi zise:

— E mort... nu-l mai găsesc nicăieri. Îţi voi spune şi ce m-a întrebat. Acum pot s-o fac, căci omul nu mai trăieşte. Întrebase de fiică-sa Ellen, care a fost răpită. Ea trăieşte şi se află în puterea bandei al cărei semn este inelul cu crocodilul. Într-acolo vroia să se ducă dânsul.

— Şi i-ai arătat unde e vizuina bandei? întrebă Farrow.

— Da, i-am arătat... dar ţie nu trebuie să ţi-o spun, căci ar însemna să te trimit la pieire, Sahib.

— Trebuie să-mi spui, Bathu, altminteri se întâmplă e nenorocire şi mai mare. Cu siguranţă că Ellen, fiica omului alb, se mai află prizonieră şi noi vrem s-o eliberam.

Bathu se gândi iarăşi, apoi răspunse:

— Văd o corabie cu pânze, pe care se află fata. Corabia e în mers şi nu poate fi departe de aici. Întoarceţi-vă iar la braţul principal al Gangelui şi căutaţi-o acolo!

Mai mult nu putură scoate de la bătrân. Dându-şi seamă de asta, căpitanul vru tocmai să plece împreună cu tovarăşii săi, când indianul îi mai zise:

— Sahib, îţi pot spune acum unde se află vaporul. E în apropiere de...

În clipa aceea detună o împuşcătură. Bătrânul înălţă capul spre

cer, apoi acesta îi căzu pe-o parte. Murise. Glonţul îi găurise ţeasta.

Toţi priviră speriaţi în jur, neştiind de unde venise glonţul. Dar căpitanul arătă spre mal, căci judecând după rană, împuşcătura n-ar fi putut veni decât dintr-acolo. Totuşi, pe mal nu se zărea nimeni, în schimb camarazii văzură cu spaimă că barca lor dispăruse. Ei făcuseră cerc în jurul indianului şi nu priviseră spre mal.

George şi Petre alergară îndată într-acolo, dar din pricina brâului des de bambuşi nu putură vedea decât până la cotul următor al braţului de apă. Nici un om nu se afla pe aproape.

— Nu ne va rămâne altceva de făcut zise căpitanul – decât să construim o pluta trainică şi să pornim îndărăt. Nădăjduiesc că s-or găsi în colibă destule sfori.

Împreună cu George şi Rindow intră în colibă; nu văzu însă acolo decât câteva vase pentru mâncare, o vatră mică şi un culcuş. Cât despre frânghii, sau altceva cu care ar fi putut lega o plută, nici urmă.

— Atunci trebuie să încercăm să ne croim o potecă prin pădurea asta de bambuşi, zise George căci alt drum sunt sigur că nu vom găsi.

— Va fi greu, domnule George, zise Petre. O vom scoate noi la capăt, nu-i vorbă, dar pierdem multă vreme. Pe de altă parte nu ştim cum să străbatem micile braţe de apă, căci astea sunt numai insule care nu-s legate cu uscatul.

— Ai dreptate, Petre, răspunse căpitanul. Şi eu îmi frământ mintea cu ce-am putea face. Să rămânem aici şi să-l aşteptăm pe doctorul Bertram n-are nici un rost, căci odată cu barca au dispărut şi merindele ce le-am luat cu noi. Trebuie neapărat să încercăm să ieşim de aici şi dacă nu s-o putea altfel, atunci ne vom croi un drum prin desiş, cum propunea George.

Tânărul şi Petre se aflau pe o parte a desişului de bambuşi, pe care-l cercetau. George se aplecase tocmai puţintel şi privea prin frunziş, când deodată răsună un glas de undeva:

— Să nu faceţi nici o încercare de a părăsi acest luminiş, domnilor, căci tot nu veţi izbuti! Vă consider ca prizonierii mei şi vă rog să depuneţi armele pe mal. Dacă nu veţi da urmare poruncii mele, mă voi vedea silit să trag asupra dv. Că mă pricep la asta, aţi avut prilejul să constataţi înainte; când l-am împuşcat pe indianul care a vrut să mă trădeze. Şi ca să vă dovedesc arta mea, vă rog să fiţi atenţi!

„Poc, poc, poc!” detună din desişul de bambuşi spre malul de peste drum.

Cu fiecare împuşcătură zburară, pe rând, pălăriile de pe capetele camarazilor, pe care le luase la ochi puşcaşul nevăzut.

Căpitanul îşi dădu seamă atunci că are de-a face cu un duşman pe care nu-l putea nesocoti şi strigă tare spre celălalt mal:

— Opreşte, vom depune armele! Dar spune-ne ce vrei?

— O veţi afla îndată. Vă rog, grăbiţi-vă cu depunerea armelor, căci noi nu suntem obişnuiţi să tratăm vreme îndelungată.

Căpitanul Farrow aruncă spre tovarăşii săi o privire, dându-le de înţeles să nu întreprindă nimic deocamdată. Când căută însă să-l descopere pe George, care stătuse lângă Petre, în apropierea peretelui de bambuşi, băgă de seamă că dispăruse. Nu spuse nimic, gândindu-se că tânărul se ascunsese îndărătul colibei, ca să nu fie nevoit să predea armele. Farrow o luă înaintea camarazilor săi spre mal şi puse jos acolo pistoalele şi cuţitul. Rindow şi Petre făcură acelaşi lucru.

— Mergeţi înapoi şi rămâneţi lângă colibă! porunci omul nevăzut. Dar ia staţi, unde e tânărul care era cu voi? Să iasă imediat la iveală din colibă sau dindărătul acesteia, altminteri încep iar să trag!

George însă nu se ivi şi nici la a doua invitaţie a misteriosului individ nu-şi făcu apariţia. Acesta începu acum să tragă, într-adevăr, dar nu asupra căpitanului şi a însoţitorilor săi, ci asupra colibei, care era atât de şubred construită încât gloanţele trecură printre ea în pădurea din spatele ei. După ce descărca vreo douăzeci de gloanţe, necunoscutul strigă:

— Aşa, cred că asta ajunge şi nădăjduiesc că nu l-am făcut ciur pe tânăr. Acum vă rog să ridicaţi braţele, căci vreau să iau armele depuse. La cea mai mică mişcare, însă, trag.

Căpitanul, Rindow şi Petre se supuseră fără să crâcnească.

La marginea pădurii se ivi acum puşcaşul misterios. În mâna dreaptă ţinea un pistol şi se apropia cu băgare de seamă de mal. Apoi trase afară din desiş barca de aluminiu a căpitanului, o împinse pe apă şi sări în ea, fără să piardă din ochi o clipă pe prizonierii săi. Ajunse curând la mal şi luă în primire armele, pe care le aşeză în bărcuţă.

După aceea păşi ţinând mereu pistolul îndreptat spre prizonieri către colibă, pe care o cercetă dintr-o aruncătură de ochi, pentru ca apoi să o înconjoare. Făcu treaba asta atât de repede încât căpitanul nu putu întreprinde nimic.

Când însă individul se întoarse de la colibă şi aruncă o privire neliniştită în juru-i. Farrow îşi dădu scamă că George nu era îndărătul ei. Această presupunere, i-o întări omul venind spre el şi strigând:

— Unde e însoţitorul dv.? L-am văzut doar cu ochii mei aici. Dacă nu răspunzi imediat, trag.

— Nu ştiu unde a rămas fiul meu – răspunse Farrow – mă mir şi eu cum a putut dispărea atât de brusc.

— Minţi! răcni celălalt, turbat de mânie. Să-mi spui numaidecât adevărul, altminteri... îndreptă arma spre pieptul căpitanului, dar... nu mai ajunse să tragă.

Două împuşcături detunară şi cu un ţipăt de durere omul sări înapoi, apucându-şi cu dreapta mâna sângerândă. Un glonţ îi smulsese arma din mână, un altul îi găurise încheietura.

Aproape în aceeaşi clipă George ieşi la iveală, râzând, din desişul de bambuşi. Ţinea revolverul îndreptat spre omul care se zvârcolea de durere, ameninţându-l că-l va împuşca dacă va face o mişcare suspectă.

— Repede la arme! strigă căpitanul.

Toţi alergară spre barcă şi-şi luară înapoi armele.

— Petre, să-i bandajăm mâna individului, apoi să-l legăm, zise George. Avem destule funii la noi pentru el. Acum ştim şi cum putem ajunge lesne la ascunzătoarea acestei „Bande a crocodililor", căci cu siguranţă că e vreun drum pe partea cealaltă, pe care l-a folosit individul rănit de mine.

Omul fu pansat şi legat fedeleş. Căpitanul îi scotoci buzunarele, dar nu găsi nici un fel de hârtii compromiţătoare; numai într-unul din degete avea acelaşi inel pe care George îl găsise în buzunarul mortului.

Nici de căluş nu fu scutit prizonierul. Dar când toţi vrură să se urce iar în barcă, George zise căpitanului:

— Nu ar fi mai bine, tată, dacă i-aş scoate individului căluşul şi în schimb s-arunc o granată cu gaze în colibă? În felul acesta suntem siguri că timp de douăzeci şi patru de ceasuri nu va încerca să fugă.

— Minunat, George. Grăbeşte-te însă!

Indianul mort zăcea încă pe banca din faţa colibei. Din depărtare făcea impresia că doarme. Deoarece camarazii nu aveau cu ce să sape o groapă, amânară pentru mai târziu înmormântarea bătrânului.

George intră iar în colibă, scoase omului căluşul din gură, apoi aruncă înăuntru, prin ferestruică, o granată cu gaze. După aceea se înapoia la barcă şi Petre vâsli spre malul celălalt. Când ajunseră, o scoaseră din apă şi o târâră în desiş.

Deoarece băgaseră bine de seamă locul unde se ivise banditul, găsiră repede o potecă ascunsă, croită prin desiş. Ducea în direcţia braţului principal al deltei Gangelui şi părea să fie foarte

umblată.

III.
PIRAŢII GANGELUI.

POTECA CROITĂ PRIN DESIŞ era aproape dreaptă, astfel că Farrow putea s-o cuprindă cu privirea. Abia la mare depărtare făcea un cot şi acolo căpitanul ceru camarazilor să fie cu mare băgare de seamă, deoarece bănuia că îndărătul cotiturii se afla ascunzătoarea bandei.

Ajunşi la locul acesta, camarazii văzură că după cotitură desişul de bambuşi înceta şi începea jungla. De aici încolo poteca făcea şi alte coturi, astfel că tovarăşii erau siliţi să înainteze încet.

George şi tatăl său mergeau înaintea celorlalţi. De-odată amândoi se opriră brusc, căci auziră glasuri în apropiere, ceea ce însemna că nu erau departe de ascunzătoarea bandei.

Cu revolverele întinse merseră încetişor mai departe, dar la prima cotitură se opriră iar. Privind pe după ea văzură Gangele, care primea aici apa unui afluent. Lângă acesta, la mică distanţă de braţul principal, se afla un luminiş mic în mijlocul junglei, pe care erau câteva colibe. Aici era lagărul bandiţilor.

Tocmai auzeau glasul unui bărbat, care vorbea cu un altul:

— Zău nu pricep pe unde întârzie Calmer! Vroia doar să vadă numai dacă Indianul mai primeşte vizite şi de mult ar fi trebuit să fie înapoi.

— Poate a descoperit ceva şi e nevoit să aştepte, răspunse alt glas. Ai devenit cam sperios în vremea din urmă, Bob.

— E adevărat, Kline, mă tem că în curând întreprinderea noastră se va duce de râpă.

— Lasă că te cunosc eu, ţi-e frică pentru că L-ai ucis pe Marries. Ar trebui să fii mai atent când umbli cu sabia.

— Taci, Kline, nu vreau să mai aud nimic de chestia asta. Nu, mă tem că Kingshel ne-a scăpat totuşi şi va întreprinde ceva împotriva noastră.

— De asta eşti singur vinovat, Bob, n-ai vrut să-l ucizi pentru că pe Marries…

— Dacă mai pomeneşti de omul acesta te împuşc ca pe un câine turbat. Mă tem că afurisiţii ăia de crocodili nu i-au făcut de petrecanie.

Kline izbucni în râs:

— Poţi fi liniştit, Bob, pentru crocodili garantez eu. Omul s-a curăţat şi nu are ce să ne mai facă. Preţul răscumpărării l-am primit şi rudele vor aştepta mult şi bine înapoierea lui. Ia spune

mai bine, unde ai dus fata? Ai procedat atât de misterios când ai plecat cu ea noaptea! Nu cumva… ai vândut-o?

— Asta nu te priveşte, Kline, ai primit banii ce ţi se cuveneau şi nu ai ce să mai întrebi. Dacă… Marries acela ar fi fost om cu cap şi ar fi cerut să se trimită banii de răscumpărare, atunci… ar mai fi trăit şi astăzi poate. Dar individul m-a întărâtat atât de mult, încât mi-am ieşit din fire.

— Acum începi tu însuţi să vorbeşti despre el, Bob. Lasă-l în plata Domnului, căci a murit şi noi n-am primit bani pentru el. Ce-avea prin buzunare era prea puţin. A căzut atât de uşor în capcană pentru că o căuta pe fiică-sa şi bătrânul indian i-a trădat ascunzătoarea noastră:

— Pe indian de mult ar fi trebuit să-l înlăturăm, Kline, căci se pare că pricepe mai mult decât ne închipuim noi. Chiar eu am socotit la început că totul nu e decât scamatorie. Ţi-aduci aminte de Tommy, care vroia să-l ia la rost pe indian şi urmarea a fost că s-a prăbuşit mort la pământ. A trebuit să vedem cum l-a zvârlit în apă pe camaradul nostru şi nici n-am mişcat măcar un deget.

— Pentru că moartea lui Tommy ne convenea de minune, Bob, râse Kline. Nu mai eram siliţi să împărţim cu dânsul.

— Cu toate astea rămâne o taină de ce-a murit atât de repede. Cred că cel mai bun lucru e să-l ucidem pe indian.

— Putem face oricând asta, Bob. Acum mă duc să mă încredinţez eu însumi unde e Calmer.

— Bine, dar grăbeşte-te.

.....

— De, a fost cam cutezător din partea lui. Storry a izbutit lovitura.

— De, a fost cam îndrăzneţ din partea lui. Storry e însă îndrăzneţ şi curajos. Asta ne va aduce un câştig frumuşel de tot.

— Numai de nu ne-ar lăsa aici şi s-ar apuca să. Facă afaceri pe socoteala lui, Kline.

Eu unul nu prea am încredere în Storry.

— După părerea mea ăsta ar fi lucrul cel mai inteligent ce l-ar putea face, Bob, căci el…

— Vrei să-ţi baţi joc de mine, Kline? Cine e şeful? Cine porunceşte aici? Dacă dumnealui nu se înapoiază, apoi să ştii că-l caut şi apoi…

— Va păţi, la fel ca… Marries – nu e aşa, Bob?

— Mai rău încă, poţi fi sigur. Acum pleacă şi înapoiază-te repede! Trebuie să fii şi tu aici când va sosi Storry.

— Bine, mă voi grăbi, Bob. Peste un ceas sunt îndărăt.

Când bandiţii luară hotărârea să-l caute pe Calmer, căpitanul

Farrow sfătui îndată pe camarazii săi să se ascundă în desiş. George şi Petre urmau să se ia după bandit şi să încerce să-l prindă.

Kline se ridică şi porni pe potecă, îndreptându-se spre coliba indianului. Îngânând o melodie trecu nebănuitor pe dinaintea camarazilor, urmat de George şi Petre, care ţineau câte o granată cu gaze în mână.

Banditul îşi urma drumul nepăsător. Deodată auzi îndărătul său un zgomot care-l făcu să se întoarcă brusc. Văzându-l pe George şi pe Petre pe potecă, duse mâna la pistol, dar în aceeaşi clipă ceva zbură prin aer şi căzu la picioarele sale. Urmă o pocnitură slabă şi imediat ticălosul se prăbuşi grămadă la pământ. Granata cu gaze îşi făcuse efectul.

Cei doi camarazi alergară în grabă îndărăt, căci trebuiau să aştepte până se va risipi gazul.

Ajungând înapoi la tatăl său, George îi făcu un semn din cap. Căpitanul pricepu îndată că treaba mersese bine, astfel că acum se puteau îndeletnici cu ceilalţi bandiţi. Se sfătui în şoaptă cu tovarăşii săi dacă să-i ameţească îndată, sau să aştepte până se va înapoia corabia cu Storry.

Toţi erau pentru această din urmă propunere, deoarece, din discuţia dintre Storry şi căpetenia bandei ar putea să afle şi alte amănunte şi, mai ales, unde se găseşte fiica celui ucis. Presupunând însă că vor avea de aşteptat cam mult, George propuse să se furişeze şi mai aproape de lagăr, ca să poată asculta mai bine ce vorbesc bandiţii.

Numai o bucată deasă de junglă îi despărţea de tabără. Căpitanul îşi dădu încuviinţarea şi George, însoţit de Petre, pătrunseră îndată printre tufe. Trebuiau să se târască în patru labe, căci tufele erau joase. Căpitanul şi Rindow îi urmau; după o jumătate de ceas ajunseră într-un loc de unde nu mai erau decât patru metri până la coliba în faţa căreia stătea Bob, căpetenia bandiţilor. După cât se părea, nu se mai afla nimeni deocamdată în lagăr.

Bob acesta era un alb, cu barbă mare, neagră. Purta îmbrăcăminte marinărească.

Privea neliniştit spre braţul de apă, de parcă ar aştepta în orice moment sosirea corăbiei. În cele din urmă neliniştea să crescu într-atât încât se ridică de jos şi începu să se plimbe de colo până colo, prin faţa colibei.

Astfel trecu vreun ceas şi Kline, complicele său, ar fi trebuit de mult să fie înapoi. Dar Bob părea să fie muncit de alte gânduri şi pentru câteva minute dispăru în colibă. Când ieşi ţinea în mană o

lădiţă, pe care o deschise repede şi-i cercetă conţinutul. Ochii îi luciră lacomi când văzu pietrele preţioase, pe care începu să le vânture dintr-o mână într-alta.

Apoi închise brusc lădiţa şi privi iarăşi spre apă.

De-odată se ivi acolo o făptură. Era un chinez care se apropia repede de bandit. La apariţia galbenului, Bob dusese îndată mâna la revolver, apoi păru că-l recunoaşte, căci lăsă arma la locul ei.

Chinezul arăta să fie foarte speriat. Tremurând aproape rămase în faţa banditului şi ai fi zis că nu ştie ce să spună.

— Ce s-a întâmplat, Lo Fan? se răsti Bob la el. Ai fost doar pe corabie, de ce te înapoiezi singur?

— Stăpâne, corabia a căzut în mâinile poliţiei şi toţi au fost prinşi, numai eu am scăpat. Am venit repede încoace ca să-ţi dau de veste. Poliţia va sosi îndată aici.

Banditul scoase o înjurătură.

— Cum s-a putut întâmpla asta? a făcut Storry vreo prostie?

— Stăpâne, nu pot povesti multe, poliţia e pe urmele mele şi va sosi în curând aici. Am vrut să te previn numai.

Bob privi în toate părţile, speriat, apoi intră în colibă de unde se întoarse cu un sac de călătorie pe care şi-l azvârli în spinare.

— Rămâi aici şi aşteaptă până se întoarce Kline şi Calmer, Lo Fan! strigă el apoi Chinezului. Ascunde-te în tufiş! Dacă poliţia va sosi înainte, atunci ia-o în sus pe potecă, la indianul cel bătrân, unde îi vei găsi pe amândoi înmânează lui Kline acest bilet, dar fă astfel ca să nu-l citească Calmer! Să nu care cumva, însă, să te mişti înainte de sosirea poliţiei.

Spunând acestea, banditul dispăru pe cărarea cealaltă a tufişului, după ce trecu apa într-o luntre.

Chinezul privi zâmbind în urma lui şi-şi frecă mâinile mulţumit. Apoi încercă să citească bileţelul, dar nu izbuti. Se întoarse speriat, auzind îndărătul său un glas:

— Nici o mişcare, altminteri te culc la pământ! Sus mâinile!

Galbenul se supuse.

Petre şi George se furişaseră până acolo şi-l luaseră pe neaşteptate pe chinez. Acesta stătea cu braţele ridicate, ţinând încă bileţelul în mână. George i-l smulse şi-l predă pe bandit lui Petre, care-l legă imediat şi-i vârî şi un căluş în gură. Apoi îl târî în coliba şefului şi aşteptă ordinele căpitanului.

Farrow şi Rindow se iviseră şi ei în luminiş. George flutură bileţelul, râzând şi strigă:

— Acum ştim încotro s-a dus Bob. De sigur că tot acolo e şi fiica celui ucis. Aici e descrierea amănunţită a drumului pe care trebuie să-l urmeze Kline.

— Hai să-l luăm la cercetări pe chinez! zise căpitanul. Dacă chestia cu poliţia e adevărată, atunci trebuie s-o ştergem şi noi de aici. Dar eu nu cred să fie aşa. De sigur că Storry i-o fi jucat vreo festă şefului său.

— E de-ajuns să-l ameninţăm pe chinez cu spânzurătoarea şi povesteşte el totul, zise Rindow. Petre va face rost de o funie, din care cred că se găsesc destule pe aici.

— Oricum, trebuie să ne grăbim, dragă Rindow – răspunse căpitanul căci ştii că în douăzeci şi patru de ceasuri trebuie să isprăvim, altminteri se trezesc cei ameţiţi şi Kline nici măcar legat nu e.

— Asta se mai poate face, tată – zise George. Îl vom lega zdravăn, apoi îl ducem în coliba indianului, iar pe acesta îl înmormântăm şi după aceea pornim în căutarea lui Bob, a cărui ascunzătoare o cunoaştem din bileţelul acesta.

Căpitanul încuviinţă, îl chemă pe Petre şi-i spuse să caute o funie trainică, pentru a-l ameninţa pe galben cu spânzurarea.

Uriaşul pricepu despre ce-i vorba, se duse într-o colibă unde găsi ceea ce căuta, zvârli funia peste creanga unui copac şi făcu un laţ în regulă.

În vremea asta căpitanul intră în colibă şi încercă să scoată ceva de la chinez. Dar acesta se prefăcu că nu ştie nimic şi jura mereu că e nevinovat, deşi Farrow îi spuse că ascultase convorbirea lui cu şeful.

Abia după ce-l duseră afară şi văzu că ameninţarea cu spânzurătoarea nu e glumă, începu să se văicărească şi făgădui să spună totul.

Camarazii aflară astfel că Storry nici nu fusese prins de poliţie, ci, dimpotrivă, îşi dusese la bun sfârşit întreprinderea şi vroia să devină acum şeful bandei. Storry aştepta într-un anumit loc sosirea lui Kline şi Calmer.

După ce căpitanul află totul, făcu un semn lui Petre şi George să-l transporte pe prizonier. George ştia acum ce are de făcut şi în vreme ce uriaşul îl ducea pe galben, el luă o lopată din colibă şi-l urmă pe tovarăşul său. Căpitanul şi Rindow rămaseră însă în luminiş ca să aştepte înapoierea amândurora.

George şi Petre, împreună cu chinezul, porniră iarăşi pe poteca îngustă, până ajunseră la locul unde se afla Kline, în nesimţire. Acolo tânărul luă pe seama lui pe galben, iar Uriaşul şi-l încărcă în spinare pe Kline, apoi porniră mai departe. Cu ajutorul bărcuţei lor străbătură braţul de apă şi, după ce-l legară bine şi pe Kline, aduseră şi pe noul prizonier în coliba în care se afla Calmer. Acolo mai fură legaţi încă o dată în aşa fel încât să nu se poată libera

unul pe altul.

Îngropară pe urmă pe bătrânul indian şi după ce sfârşiră şi treaba asta, George aruncă prin ferestruică încă o granată cu gaze, apoi se îndepărtă repede cu Petre. Ascunseră bărcuţa din nou şi se înapoiară la căpitan.

În tabăra bandiţilor nu se petrecuse nimic în vremea asta şi camarazii putea porni acum în căutarea corăbiei lor. Din mărturisirea chinezului ştiau unde e ascunsă şi vroiau să încerce să biruie tot echipajul printr-o granată cu gaze.

Nu avură de mers decât un ceas. Corabia era ascunsă în alt braţ de apă şi oamenii se lăsaseră odihnei, numai Storry şi doi chinezi se aflau pe punte şi stăteau de vorbă.

Petre căpătase însărcinarea să azvârle întâia granată. Întinse braţul, dar în aceeaşi clipa atinse din greşeală o creangă şi granata luă altă direcţie. Ea zbură prin aer şi… căzu în apă lângă corabie.

Storry şi cei doi Galbeni săriră îndată în picioare şi-şi smulseră armele de la brâu. Nu-i puteau vedea pe duşmanii lor, dar îi bănuiau în desiş şi începură numaidecât să tragă într-acolo. Deoarece însă nu aveau o ţintă anumită şi nu puteau ochi, nici unul din camarazi nu fu atins, aşa că Petre se pregăti îndată s-arunce a doua granată.

Treziţi de împuşcături, ceilalţi şase chinezi care se mai aflau pe vas apărură şi ei pe punte şi se întovărăşiră la luptă.

Petre mai aşteptă câtva timp, apoi se ridică repede şi de data asta zvârli granata cu atâta îndemânare încât căzu în mijlocul punţii. Storry, care-l văzuse pe uriaş, mai slobozi un glonţ asupra lui, fără să-l nimerească însă. În clipa următoare toţi piraţii zăceau în nesimţire pe punte, ameţiţi de gaze.

— Era cât p-aci să iasă prost, zise Rindow, răsuflând uşurat. Pornim acum în căutarea lui Bob, sau aşteptăm să treacă jumătatea de ceas ca să perchiziţionăm vasul, domnule căpitan?

— Socot că e mai bine să cercetăm întâi corabia, răspunse Farrow.

Jumătatea de ceas trecu în linişte, dar tocmai când camarazii se pregăteau să meargă spre corabie se auziră dinspre braţul principal al Gangelui, ordine rostite cu glas poruncitor.

— Staţi, nu trebuie să ne arătăm încă! zise căpitanul. Desigur că sunt poliţişti care îi caută pe piraţii Gangelui. Storry va fi întreprins ceva care a pus totul în mişcare. Le vom lăsa însă un bileţel din care să poată vedea ce s-a petrecut aici.

Rupse repede o foaie din carnetul de notiţe şi scrise câteva rânduri prin care dădea de veste poliţiştilor că găsise cadavrul

decapitat al unui bărbat şi că aceasta îl hotărâse să-i caute pe piraţi. Mai indica locul unde puteau fi găsiţi ceilalţi trei bandiţi, în luminişul bătrânului indian, care fusese omorât şi el de piraţi.

Petre alergă la corabie, se urcă pe ea şi înfipse bileţelul pe catarg, ca să poată fi văzut îndată. După câteva clipe fu înapoi şi căpitanul descărcă şase gloanţe, ca să arate drumul poliţiştilor. Din nou se auziră comenzile rostite cu glas tare, de data asta însă mult mai aproape, astfel că tovarăşii fură nevoiţi să se retragă repede. George mai rămase însă acolo, ca să se încredinţeze dacă poliţiştii vor găsi corabia.

Într-adevăr, nu trecu mult şi sosi o barcă cu motor cu zece poliţişti, care se urcară îndată pe punte şi priviră miraţi la oamenii în nesimţire. Unul din reprezentanţii autorităţilor zări bileţelul de pe catarg şi-l aduse şefului său. Căpitanul îl semnase cu numele său adevărat.

George socoti nimerit acum să-i urmeze pe camarazii săi, care porniseră în direcţia încotro se îndreptase Bob, şeful bandiţilor. Acolo nădăjduiau să o găsească pe fiica celui ucis.

IV.
FANATICI.

PRIN JUNGLA DEASĂ, aproape de nepătruns, camarazii fură nevoiţi să-şi croiască drum. Apoi dădură de o potecă îngustă, care mergea înăuntrul ţării.

— Acum suntem pe drumul cel bun – zise căpitanul, după ce mai cercetase odată planul bandiţilor. Dacă ne grăbim niţel, ajungem încă înainte de a se înnopta la locul unde se aţine şeful bandei.

Mergeau neobosiţi pe poteca îngustă. Soarele începuse să se lase la asfinţit, când George, care o luase cu câţiva paşi înainte, se dădu de-odată înapoi.

— Un tigru! strigă el. Stă la pândă colo la stânga, după tufă.

Dar tigrul nu rămase „la pândă”, ci se repezi să-şi înhaţe prada. Văzându-i pe cei patru bărbaţi se opri brusc şi se aplecă aproape până la pământ. Căpitanul ştia că în clipa următoare fiara va sări, astfel că îşi smulse repede revolverul de la locul lui. Dar Petre, care-şi dăduse şi el seama de primejdie, fu din doi paşi lângă căpitanul său, îi smulse o granată cu gaze de la brâu, deoarece el nu mai avea nici una şi… o zvârli asupra tigrului.

Minunata armă căzu la pământ şi explodă.

— Repede înapoi! strigă căpitanul. Vântul suflă înspre noi şi vom fi şi noi ameţiţi.

Dar era prea târziu. O boare de aer împrăştiase gazele spre camarazi şi după câteva clipe toţi zăceau în nesimţire la pământ.

Nu mai avură timp să observe că îndărătul tigrului căzut şi el fără suflare apărură câteva făpturi negricioase, care se năpustiră îndată asupra leşinaţilor, îi ridicară şi-i duseră de acolo.

George se trezi într-o peşteră. Nu era legat, dar armele îi fuseseră luate. Se ridică repede şi-l căută pe tatăl său. Acesta se afla alături şi se trezise de asemenea. Rindow şi Petre se ridicară şi dânşii şi priviră miraţi în jurul lor. Nici unul nu era legat şi se puteau mişca în voie.

— Unde suntem? întrebă primul ofiţer. Ne-o fi găsit cineva şi ne-a adus încoace?

— Aşa se pare, răspunse căpitanul dar aceia care ne-au găsit nu cred să ne fie prieteni, căci ne-au luat armele.

— Atunci să cercetăm repede unde ne aflăm, spuse George şi porni spre ieşirea peşterii.

Când ajunse însă, se ridică deodată un tigru uriaş şi-l sfredeli cu ochii-i plini de foc. George se dădu înapoi.

— Aha! făcu Farrow, suntem prizonieri, da nu ne-au legat, pentru că tot nu putem scăpa. Tigrul ne păzeşte bine. Douăzeci şi patru de ceasuri am zăcut fără cunoştinţă.

— Tată, mi se pare că vine cineva, zise George.

Imediat se ivi la intrarea peşterii un indian uriaş. Se dădu la o parte din lumină ca să-i poată vedea mai bine pe prizonieri, apoi zise:

— Zeiţa albă vrea să fiţi jertfiţi şi ţine să vă vadă. Urmaţi-mă, dar vă previn să nu care cumva să faceţi vreo încercare de fugă. Cine a pătruns odată în valea noastră, nu mai trebuie s-o părăsească.

Căpitanul nu răspunse. Se miră numai că omul acesta vorbea o engleză fără cusur. Se ridică încetişor, făcu un semn tovarăşilor săi, apoi porni după indian.

Când ieşiră afară se simţiră străbătuţi de fiori, căci patru tigri cât toate zilele se ridicară îndată şi se aşezară la dreapta şi la stânga prizonierilor, pe care îi urmară apoi ca nişte câini supuşi.

Se aflau într-o vale înconjurată de stânci înalte. Pereţii acestora erau atât de netezi, încât ar fi fost cu neputinţă să te caţeri pe ei.

În valea aceasta creştea o vegetaţie tropicală de toată frumuseţea. Camarazii mergeau printr-o grădină minunată şi în cele din urmă ajunseră înaintea unei clădiri mari de piatră. În toată valea nu văzuseră nici o colibă, în schimb în pereţii de stâncă se aflau peşteri şi firide care serveau, de sigur, de locuinţe locuitorilor acestei văi. În fundul văii căpitanul descoperise ogoare

roditoare, pe care le lucrau indienii, altminteri nu se vedea nici un om.

Poarta mare a clădirii stătea larg deschisă şi indianul făcu prizonierilor un semn să-l urmeze.

Intrară într-un templu indian, dar în locul zeităţii care tronează de obicei în fundul templului, se afla acolo, îndărătul unui bloc pătrat de piatră, pe un postament, un fel de tron acoperit cu covoare groase.

Prizonierii fură nevoiţi să se oprească în faţa blocului de piatră, păziţi mereu de cei patru tigri care se lăsară jos îndărătul lor. La dreapta şi la stânga tronului stăteau câte patru indieni, care nu ridicară privirea nici o singură dată. În faţa soclului, la picioarele tronului, văzură un indian voinic, care purta numai nişte pantaloni de culoare roşie. Partea de sus a trupului şi capul erau neacoperite şi în mână ţinea o sabie ascuţită, pe care se sprijinea. Era singurul care-i privea pe prizonieri, dar de pe chipul său nu se putea vedea ce gândea despre dânşii.

Se auzi un sunet de gong şi imediat răsunară paşii multor oameni. Uitându-se îndărăt, camarazii văzură numeroşi indieni care intrară în templu şi se lăsară tăcuţi la pământ. Veneau tot mai mulţi şi în curând templul se umplu de oameni. Încet, se închiseră cele două canaturi grele ale porţii.

Se făcu o tăcere de mormânt; indienii stăteau cu capetele în jos.

Un nou sunet de gong se auzi, apoi un al treilea. Prizonierii priviră spre scaunul tronului şi cât pe ce să scoată o exclamaţie de uimire văzând ivindu-se de-odată acolo făptura unei tinere fete albe, învestmântată în alb. Nu era condusă de nimeni şi se aşeză pe tron singură.

Abia acum indianul uriaş trecu în spatele ei.

Făcu un semn spre sală şi oamenii începură îndată să intoneze un cântec monoton.

Căpitanul privise stăruitor spre tânăra fată şi se părea că în urma acestui fapt ea se trezeşte din amorţeala de care era cuprinsă, căci deodată ochii ei se însufleţiră şi se rotiră în juru-i, cu frică şi mirare.

Farrow zâmbi fetei şi-i făcu chiar un semn din cap, pe furiş.

În clipa aceasta cântecul încetă şi indianul înalt păşi în faţă şi se înclină înaintea fetei. Apoi ţinu o cuvântare lungă compatrioţilor săi, arătând în câteva rânduri spre căpitan şi prizonieri, pe urmă spre tânăra fată. Când sfârşi, se întoarse iar spre ea, se înclină adânc şi i se adresă în englezeşte:

— Ce hotărăşte zeiţa noastră „Lathe” cu privire la prizonieri?

Când să fie jertfiţi?

Tânăra privi cu teamă la căpitan, care-i zâmbi încurajator. Chipul fetei se lumină parcă, apoi răspunse cu glas blajin:

— Lathe trebuie să se mai gândească. Prizonierii să intoneze cântecul lor de moarte.

Indianul se înclină iar în faţa „zeităţii”, apoi vorbi oamenilor lui. La urmă ceru, în englezeşte, prizonierilor să intoneze cântecul lor de moarte.

Atunci căpitanul rosti tare şi repede în limba franceză:

— Vorbeşti franţuzeşte, domnişoară?

Indianul vru să-l întrerupă, dar văzând gestul poruncitor al „zeiţei”, se înclină şi tăcu.

Fata încuviinţă doar din cap către căpitan, apoi acesta începu să cânte în franţuzeşte:

— Eram în drum încoace ca să te eliberăm. Am auzit că ai fost prinsă de piraţi şi i-am dat pe aceştia pe mâna poliţiei. Numai şeful a scăpat şi trebuie să se afle aici. Cu părere de rău trebuie să te vestesc că tatăl d-tale a fost ucis, dar noi am avut putinţa să salvăm pe un altul, cu numele de Kingshel. Dacă-l cunoşti pe omul acesta, fă-mi un semn pe furiş.

Căpitanul rostise aceste cuvinte cântând şi era încredinţat că nimeni nu-l pricepea. La auzul vestii morţii tatălui ei, chipul fetei se schimonosi de durere şi două lacrimi îi picurară din ochi. Aflând însă că Farrow îl salvase pe Kingshel, se lumină iar la faţă şi repede îi făcu un semn pe furiş.

Căpitanul „cântă” mai departe:

— Am avut nenoroc în drum şi am fost luaţi prizonieri de indieni. D-ta, ca zeiţă, trebuie să rosteşti sentinţa. Porunceşte să ne ţină trei zile aici în templu, în apropierea d-tale şi să murim pe această piatră de jertfă. În vremea asta nădăjduiesc să ne putem libera atât pe noi cât şi pe d-ta.

Femeia albă se ridică brusc, întinse braţul şi spuse în englezeşte către indianul voinic:

— Lathe rosteşte acum sentinţa: Valea se va usca şi furtunile vor distruge totul, dacă nu veţi face cum poruncesc eu. Prizonierii rămân trei zile închişi în templul acesta, în apropierea mea. Vreau să-i sfinţesc pentru jertfa care va avea loc de azi în trei zile. În vremea asta opresc pe oricine să intre în templu. Şi chiar preoţii trebuie să se supună poruncii mele.

După ce rosti aceste cuvinte se aşeză iarăşi pe tron.

Indianul voinic făcu o mutră de nedumerire, dar se reculese repede şi vorbi ceva oamenilor săi. După ce se înclină apoi din nou în faţa „zeiţei”, aceasta i se adresă iarăşi:

— Lathe cere să fie adus imediat încoace omul care a sosit ieri.

Indianul păru încurcat, era însă un fanatic şi trebuia să se supună zeiţei sale. Dădu o poruncă scurtă şi trei Indieni părăsiră templul.

Apoi fata începu să cânte încetişor, tot în limba franceză:

— Omul care va fi adus acum e ucigaşul tatălui meu?

Căpitanul încuviinţă cu un semn uşor din cap.

— Atunci îşi va primi pedeapsa. Nu vreau să-l condamn chiar eu, dar îl las în seama preoţilor.

După câteva minute Bob, şeful piraţilor, se afla alături de căpitanul Farrow, care se dădu puţin la o parte, ca să nu vină în atingere cu el.

Cu teamă şi întrebător privi în juru-i şi vru să vorbească fetei, dar indianul cel înalt îl opri. El stărui totuşi, dar femeia sări deodată de la locul ei şi strigă:

— Vă insultă zeitatea, ucideţi-l, altminteri aduce nenorocire asupra voastră! Dar nu-l pedepsiţi aici în templu, ci într-un loc unde să nu văd eu! Îl las pe seama preoţilor.

După aceste cuvinte se făcu nevăzută îndărătul tronului.

Indianul cel voinic tălmăci aceste cuvinte şi se stârni o gălăgie grozavă. Bob, şeful piraţilor, smulse pistoalele ce le avea la brâu, căci cunoscând fanatismul acestor oameni vroia să se apere cu curajul disperării – însă înainte de a putea slobozi un glonţ, un tigru se repezi asupră-i şi-l trânti la pământ. Armele îi fură luate, fu legat şi scos afară din templu.

Când nu mai rămaseră decât preoţii, indianul se apropiă de prizonieri şi zise:

— Aţi auzit sentinţa zeiţei noastre şi peste trei zile veţi muri. Pregătiţi-vă de moarte dar să nu întreprindeţi nimic împotriva zeiţei, căci ea e puternică şi v-ar ucide imediat.

Făcu apoi un semn oamenilor săi şi toţi, împreună cu tigrii, părăsiră templul, ale cărui porţi se închiseră pe dată.

Nu trecu multă vreme, că tânăra fată păşi în templu şi-i salută pe camarazi.

Apoi le istorisi povestea vieţii sale.

Se numea Ellen Bgron şi era logodită cu Charles Kingshel. Amândoi, împreună cu tatăl ei, făcură într-o zi o excursie pe Gange, când vasul lor fu atacat brusc de o corabie şi după o scurtă împotrivire fură luaţi prizonieri cu toţii. Duşi într-un loc necunoscut, li se ceru un mare preţ de răscumpărare. Tatăl ei refuză şi nu-şi schimbă hotărârea nici atunci când Bob, şeful bandiţilor, îl ameninţă cu moartea.

Într-o noapte izbuti să fugă, dar corabia îşi căută îndată altă

ascunzătoare, astfel că nu mai fu găsită când bătrânul Byron se întoarse cu armată. De la un indian aflase locul unde locuia un fakir, care avea darul de a ghici. Mai mult nu ştia despre lucrul acesta.

Logodnicul ei, Kingshel, ceruse şi primise banii de răscumpărare pentru toţi trei, bandiţii însă nu-l eliberară nici atunci şi într-o zi dispăru fără urmă, de asemeni şi tatăl ei, care fusese prins pentru a doua oară de bandiţi. Cuprinsă de disperare, Ellen Byron se purta cu gândul să-şi curme viaţa, când într-o zi Bob veni la ea şi-i spuse că eliberase atât pe tatăl ei cât şi pe Kingshel. În realitate, însă, îl ucisese pe bătrân şi vroia să-l prăpădească şi pe logodnicul ei, în care scop îl legase de plută. Făgădui fetei s-o aducă la tatăl ei, dar în loc de asta o predase fanaticilor, unde trebuia s-o înlocuiască pe zeiţa decedată.

— Cu siguranţă că templul e păzit cu străşnicie acum, zise Rindow după un răstimp.

— Aşa cred şi eu, dar mai mult mă tem de tigri, decât de indieni, răspunse căpitanul.

— Tată, uiţi că avem granatele cu gaze, se amestecă în vorbă George.

— E adevărat, dar cum vrei să le recapeţi, ştii doar că ne-au fost luate!

— Domnule Farrow, cred că v-aş putea ajuta, zise domnişoara Byron. În templu există o încăpere în care nu intră decât marele preot. Poate găsiţi acolo armele dv.

— Tot ce se poate. Hai, domnişoară, condu-ne la încăperea aceea! zise căpitanul.

Curând ajunseră în fata uşii cu pricina, care era însă încuiată. Unindu-şi puterile, camarazii o sparseră şi dădură buzna înăuntru. Găsiră într-adevăr armele acolo, le luară, apoi, trecând prin fata ferestruicii ce dădea jos în vale, văzură în mijlocul ei bălăbănindu-se de creanga unui copac trupul lui Bob, şeful piraţilor.

— Tată, zise George, acum că avem iarăşi granatele cu gaze, am putea fugi chiar în noaptea asta.

— Ei, ei, chiar atât de repede nu merge, dragă băiete. Nu cunoaştem încă ieşirea din valea aceasta, dar avem ocheanele cu ajutorul cărora am putea cerceta munţii mai cu amănunţime. Există vreo fereastră pe aici de unde să putem cuprinde cu privirea valea întreagă, domnişoară Byron?

— Veniţi cu mine, domnilor, sus pe acoperiş se află un turnuleţ de unde puteţi vedea valea de jur-împrejur.

După câteva minute se aflau cu toţii în odăiţa din turn, de unde se putea vedea toată valea. Camarazii constatară că tigrii făceau

de pază din loc în loc în jurul templului, iar preoţii stăteau de pază la oarecare depărtare de ei.

Îndreptându-şi apoi ocheanele spre munţi, nu putură descoperi, totuşi, unde era locul prin care ar fi putut părăsi valea. Se părea că nici nu există o ieşire.

— Tată, am o idee, exclamă George. Cu ajutorul domnişoarei Byron trebuie să-i facem pe preoţi şi pe indieni să se adune iar în templu. Împreună cu tigrii, apoi zvârlim înăuntru granate cu gaze şi în felul acesta putem părăsi valea fără să ne grăbim.

— Minunat, dragă George! strigă căpitanul. Ia spune, domnişoară, poţi face d-ta ca preoţii şi indienii să se mai adune odată în templu? Avem granate cu gaze cu care îi putem ameţi pe toţi.

— Lucrul e uşor de făcut, domnule căpitan, răspunse fata dar… mă tem că e cam primejdios drumul noaptea prin junglă.

— Ai dreptate, la asta nu m-am gândit. Atunci vezi de strânge-i pe toţi mâine dis de dimineaţă, pentru ca până seara să fim gata.

Fata părăsi odăiţa din turn şi peste puţin timp camarazii auziră lovituri de gong. După câteva minute tânăra se înapoia şi spuse, râzând că preoţii erau foarte bucuroşi aflând că vor putea hotărî a doua zi de soarta prizonierilor.

— Atunci să ne odihnim în noaptea asta, propuse căpitanul. Înainte, însă, trebuie să alegem un loc de unde să aruncăm granatele.

— Aici sus e o odăiţă de unde se poate cuprinde cu privirea întreg templul, zise fata. Acolo puteţi aştepta, spre a interveni la momentul potrivit.

În zorii zilei următoare erau cu toţii în picioare. Preoţii se iviră şi rămaseră în sala mare a templului, pentru a aştepta poruncile zeiţei lor. Aceasta îl chemă la sine pe marele preot şi-i ordonă să-şi strângă toţi oamenii, nici unul netrebuind să lipsească.

Peste o jumătate de ceas se aflau cu toţii laolaltă chiar şi tigrii, după cum poruncise zeiţa.

Uşile templului fură închise şi camarazii îşi puteau pune în aplicare planul.

Dar iată că indianul cel înalt se împotrivi să se înapoieze în sala cea mare a templului, fără zeiţă. Regula era s-o urmeze pretutindeni şi nimeni nu se gândise la asta.

— Pe indianul ăla trebuie să-l atacăm altfel zise Farrow. Hai să zvârlim granatele, apoi ne ducem să-l căutăm pe indian. Îl învingem noi repede pe dumnealui.

Încetişor deschise ferestruica ce dădea în sala templului şi luă din mâna lui George o granată. În clipa următoare ea şi căzu jos,

explodând aproape de ieşire. Ca să nu piardă vreme, căpitanul zvârli imediat o a doua, care explodă pe piatra de jertfă. După câteva clipe toţi indienii precum şi tigrii zăceau în nesimţire.

În toată graba porniră apoi spre vestibulul unde zeiţa obişnuia să-l primească pe preot. Fără să stea pe gânduri dădură buzna în încăpere şi întinseră revolverele în faţa indianului luat pe neaşteptate.

Dar, prea socotiseră lucrul uşor. Omul dădu un brânci lui George, care se afla în faţa lui, apoi se făcu nevăzut pe o uşă laterală. Tânărul vru să-l urmeze, dar tatăl său îl opri:

— Nu avem timp de pierdut şi trebuie să ieşim cât mai repede din templu. Domnişoara Byron a făcut rost de o funie, cu ajutorul căreia ne vom lăsa jos pe fereastră, chiar de aici. Gazele vor pătrunde din clipă în clipă şi la noi şi atunci suntem pierduţi.

Funia era pregătită. Petre o legă de fereastră şi-şi dădu drumul cel dintâi, urmat de George şi domnişoara Byron, care-şi găsise vestmintele şi se îmbrăcase repede. La sfârşit veniră căpitanul şi Rindow.

Se îndepărtară în grabă de templu, alergând spre munţi.

Întorcând odată capul, lui George i se păru că vede o umbră dispărând de cealaltă parte a munţilor şi atrase atenţia tatălui său asupra acestui lucru:

— De sigur că a fost indianul care aleargă spre ieşire, să ne taie calea. S-o luăm în direcţia opusă, tată.

Se întoarseră imediat cu toţii şi porniră într-acolo unde zărise George umbra. După ce străbătură jumătate din drum, o văzură deodată iarăşi. Era într-adevăr indianul care dispăru într-o peşteră mare.

— Acolo trebuie să fie ieşirea din valea asta, îşi dădu cu părerea căpitanul, dar să fim cu băgare de seamă, căci or fi pus vreo capcană.

Ajunseră curând la peşteră şi luminară înăuntru cu lămpile de buzunar. Merseră apoi încetişor înainte şi cercetară fiecare colţişor. Nu găsiră însă nici o ieşire şi descurajaţi vrură să se întoarcă din drum, când George, care îşi făcea de lucru în fund cu un bolovan mare, scoase deodată o exclamaţie de bucurie. Mişcând din loc blocul de piatră cu ajutorul lui Petre, văzu înaintea lui un tunel care ducea prin munte.

— Aici e ieşirea, tată! strigă tânărul. Haideţi repede, poate mai punem mâna pe indian!

George păşi cu băgare de seamă înainte şi zări în depărtare o pată alburie care nu putea fi decât lumina zilei. Dar deodată ajunse la o prăpastie adâncă, peste care era aşezată o scândură

îngustă.

— Ia seama, George, trebuie să fie o capcană! îl preveni căpitanul. Vezi dacă scândura, ţine.

Tânărul urmă sfatul tatălui său şi, după ce se încredinţă că nu e nici o primejdie, porni înainte, pas cu pas. Ajungând la mijloc, văzu că scândura era sprijinită acolo de o bârnă pusă dea curmezişul şi vru să-şi urmeze drumul, când băgă de seamă că puntea aceasta se clatină sub picioarele sale. Se dădu repede cu un pas înapoi şi constată că scândura rămâne iar nemişcată la locul ei.

Acum pricepu unde era capcana. Dacă mergea înainte şi trecea de mijlocul scândurii, aceasta s-ar fi dat peste cap, deoarece nu era sprijinită la capătul celălalt. Atunci bietul tânăr ar fi căzut în prăpastie.

— Trebuie să vă aşezaţi cu toţii pe scândură! Strigă George camarazilor săi. În felul acesta nu se poate da peste cap şi ajung cu bine dincolo. Odată de partea cealaltă, o voi putea ţine până veţi fi trecut cu toţii.

Lucrurile se petrecură întocmai şi peste puţin se aflau toţi pe partea opusă.

Cu băgare de seamă porniră înainte şi ajunseră cu bine la ieşire. George era să păşească cel dintâi în aer liber, când deodată auzi deasupra să un zgomot, privi repede în sus şi cu o smucitură se desprinse de Petre, căruia îi mai dădu un brânci, de-l făcu să zboare înapoi. În clipa următoare tânărul sări în lături şi la câţiva centimetri numai de el căzu la pământ un bolovan enorm. George îşi trase revolverul de la brâu şi descarcă un foc asupra făpturii negricioase care tocmai se aplecase peste stâncă. Un ţipăt ascuţit îi dovedi că nimerise.

— Puteţi veni, acum nu mai sunt capcane! strigă George în tunel, a cărui intrare era pe jumătate acoperită de blocul de stâncă. Pe indian am fost silit să-l ucid, căci altminteri ar fi încercat el să ne răpună.

Curând se aflară cu toţi afară din tunel şi fără să mai piardă vreme, porniră înainte pe poteca îngustă din junglă.

Abia târziu după-amiază ajunseră la tabăra părăsită a bandiţilor, pe care poliţiştii o răscoliseră şi de acolo o luară pe cărarea care ducea la luminişul indianului, apoi spre locul unde se afla barca de aluminiu.

O găsiră şi se urcară în ea, iar Petre se pregătea s-o ia din loc, când, deodată, se iviră pe ţărm poliţiştii care stătuseră ascunşi în colibă şi care somară pe camarazi să se predea.

— Îmi pare rău, domnule Farrow, că trebuie să procedez astfel,

zise comisarul din fruntea poliţiştilor – dar trebuie să execut ordinul superiorilor mei. E drept că ne-aţi făcut un mare serviciu dându-ne în mână pe piraţi, ştiţi însă prea bine că sunteţi căutat de autorităţile engleze şi, cu tot regretul, trebuie să vă iau prizonieri.

Căpitanul chibzui o clipă, apoi răspunse:

— Bine, domnule comisar, ne-aţi tras pe sfoară şi văd că trebuie să mă supun forţei, dar v-aş ruga să fiţi cavaleri cu tânăra domnişoară, care a îndurat multe în vremea din urmă. Am liberat-o acum de curând din mâinile fanaticilor.

— Duduia n-are de ce să se teamă, domnule Farrow, răspunse comisarul. Vă rog, veniţi la mal şi debarcaţi!

Căpitanul îşi dădu seamă că nu exista decât o singură cale de scăpare. Trebuia să se folosească de forţă şi în vreme ce Petre mâna barca spre malul celălalt, el spuse în şoaptă camarazilor săi:

— Trageţi în revolverele din mâinile oamenilor, dar să nu răniţi pe nimeni! Aşa cum stăm aici, îi luăm la ochi la rând. Cum ar întoarce niţel capul, scoatem revolverele de la brâu şi tragem.

Barca ajunsese aproape la mal, când căpitanul strigă tare spre coliba părăsită:

— Repede, camarazi, acum e acum, fiţi fără cruţare.

Poliţiştii, care ştiau bine că nu se afla nimeni în luminiş, rămaseră atât de năuciţi de cuvintele acestea, încât întoarseră capetele, speriaţi. Atunci camarazii scoaseră repede revolverele şi în clipa următoare detună o salvă, urmată de ţipete de spaimă. Tuturor poliţiştilor le zburară armele din mâini, în timp ce căpitanul comandă:

— Sus mâinile!

Fără voie aproape, poliţiştii ridicară braţele. Căpitanul le ceru să meargă înapoi până la colibă, apoi dădu poruncă lui Petre să vâslească voinicește. Şi înainte de a pierde cu totul din ochi luminişul, Farrow aruncă el însuşi o granată cu gaze, care-i ameţi îndată pe toţi poliţiştii.

— Te-ai cam speriat, domnişoară Byron dar aşa e viaţa noastră! zise căpitanul.

Petre îşi încordă toate puterile la vâslit şi George îl ajută cu două lopeţi, astfel că bărcuţa zbura pe apă, nu alta. Curând ajunseră la îmbucătura principală a Gangelui, intrară pe urmă în braţul lăturalnic şi izbutiră să treacă neobservaţi de crocodili, care ieşiseră din apă şi se prăjeau la soare, pe mal.

Revederea dintre Ellen Byron şi Kingshel fu mişcătoare şi numai amintirea morţii tatălui ei întuneca bucuria tinerei fete.

A doua zi căpitanul izbuti să-i aducă la un vapor în trecere pe acolo, după ce-şi luară un rămas-bun călduros. Şi acum Farrow putea să-şi înceapă călătoria plănuită.

Sfârşitul volumului: **PIRAŢII GANGELUI.**

În numărul următor:

PE DRUMUL CARAVANELOR.

In Numărul următor:

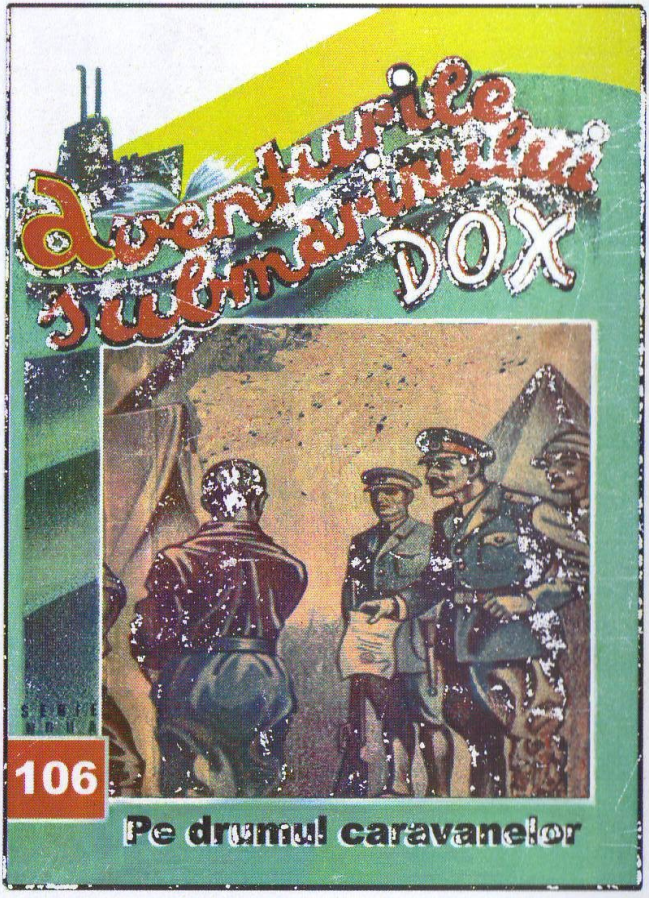

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro